

EL VIGIA

Fores per defensar-nos ahir
dels qui aquesta terra
volgueren governar;
I avui simple runa adormida.

Quants de crits ofegats guardes al teu ventre?

Quanta sang has vist córrer pel teu bell pati?

Només tu, i amb el teu silenci ho guardes.

Esquinxada per la lluita,
i el pes dels teus anys,
restes amb el repòs
i la teva sabiduria.

Amb forma d'un almud,
la boca damunt el cercle,
la mirada del Vedrà
fins el Montgó de Dènia.

Un peu al cordó de la mar
i l'altre assegut a la terra
feta amb la suor del pagès
que ben estimava ca seva.

Forta per ser una torre
amb l'ull que sempre vigila;
ajudem-nos entre tots
a defensar el que és nostre.

Pose't dempeus avui
i llença el teu crit de guerra,
per esmerçar a n'aquells
que oprimeixen aquesta terra.

Que no t'esfondri ningú
i guarde't del maleït,
per demà seguir essent
la inspiració dels poetes.

Lletra: Xicu Ferrer
Música: Xumeu Joan

SONET

Per la platja que espera
de corral arenós
d'illa de Formentera,
passejarem tots dos.

Desvetllarem gavines
nus al Mediterrani,
i sota les savines
agafats de la mà

sentirem com perfuma
la blancor de l'escuma,
i en els penyals marins

cercarem el camí,
ingènuament com si
l'amor fruís de dins

Lletra: Joan Colomines
Música: Xumeu Joan

ILLA ENDAVANT

Quines son les ones? Quina es la mar?
Quin cel? Quin llot? Quin puig de retorn?
Quines son les pedres que encara cremen?
Quin camp, quin sembrat no llaure la rella?
Quin es l'aliment quen hi neix en silenci?
Quines son les cases que m'arreceren.

He vingut per dir "Tornau-me el meu lloc".
El demano a crits de d'aquesta nit,
Des de les marjades i des dels boscos.
El demano als horts i a la seva olor,
a les oliveres que reconcec,
al vent i a la pluja. Al foc i a la roca.

Soc aquí per dir: "Tornau-me el camí".
El demano al peix, al pi a l'ocell,
a les veles blanques dels viatgers.
El demano amb l'anima i amb la sang,
amb la veu i el pit, amb les mans i els dits,
amb la nostra llengua que el temps encercla.

Em respon un mot, un sol mot encès.
La paraula gran, la del so de terra,
la de la canço que sempre volem,
el misteri antic en llavis d'infant.
Paraula que ens guia cap a dema,
cap a l'illa, l'illa que ara tenim.

Lletra: Rafa Serra.
Música: Xumeu Joan.

PER A TU, SI VÉNS.

Camins de pedres,
deixes al teu pas,
frígoles i ullastres,
baladres i romanins.
El cel està gris,
vol ploure al moment.
Fulles seques cauen,
arriba la tardor.
I el vent del nord
ens porta vells sons.
Ens porta vells sons llunyans
d'una cançó
que es dos coneixem
i que ens agrada as dos.
Comença a ploure
i es foc ja està encès.
Sa porta està oberta
per a tu si véns.

Camps embassats,
camins plens de fang.
Es ocells s'ajufeixen,
es repairen des temps,
i es teus cabells
balles dances al vent.
Records de desembres
amb llums de Nadal.

I el vent del...

Temps fred d'hivern
nit de llampeig .
Moment de vetlades
asseguts vora es foc.
Moments en memòria
dels avantpassats.
Cartes escrites

guardades en pols.
I el vent del...
(que es dos coneixem
i que es dos ballarem).

Lletra i música: Xumeu Joan.

FRESCOR DE MATINADA

Frescor de matinada
rosada sobre els camps
que l'alba m'enlluerna
amb un sol, un sol brillant.

Frescor de matinada
rosada sobre els camps
m'agrada obrir sa finestra
i mirar, mirar endavant.

Sentint sa tonada d'una cançó
amb sa força de sa terra
allí on he nascut jo.

Frescor de matinada
rosada sobre els camps
voldria ésser gavina
i volar, volar molt alt.

Cantar al sol d'aquest nou dia
que arruixa sa foscor
tenyint ma vida de colors.

Frescor de matinada
rosada sobre els camps
em faig gros dins els braços
que em sostenen des d'infant.

Frescor de matinada
rosada sobre els camps
amb color de terra humida
mon cor s'omple de cant.

Sentint sa tonada d'una cançó
amb sa força de sa terra
allí on he nascut jo.

La mar que sempre em roda
la flor que sempre neix,
el dia ja s'acaba
fins demà, fins demà us deix.

Lletra i música: Xumeu Joan

ROSA, MAR I FALZIA

No ha mort la mar,
no ha mort la mà.
Mira la mar com ve i se'n va.

Vora el mar vine amb mi,
saludarem l'onada
que la calma ens porti
a la vora una rosa
i al mu cor falzia.

Rosa blanca als teus dits
del meu amor un senyal
i amb mi tany de falzia per no
oblida ja mai
el camí fins a tu.

Vora el mar digues-me t'estim,
caminant vers l'onada,
descobrir que no ha mort la mar,
mira la mar com ve i se'n va
ensalobrant-nos la cara.

No ha mort la mar,
no ha mort la mà.
Mira la mar com ve i se'n va.

Rosa blanca al teu pit
es marceixi amb alegria
com un tany de falzia
dorm guardant un punt al llibre
on hi ha escrit el primer amor.

Un desig abans d'anar-me'n
un glop d'aigua per la mar,
un alè pel vent empènyer
naus de vida per l'amor.
Rosa, mar i falzia.

Vora el mar digues-me t'estim,
caminant vers l'onada,
descobrir que no ha mort la mar,
mira la mar com ve i se'n va
ensalobrant-nos la cara.

No ha mort la mar,
no ha mort la mà.
Mira la mar com ve i se'n va.

PER UNA ESTRELLA PERFETA

Per una estrella perfeta
jo anit he porfedit.
No sé si ho és de la Terra
o del cel que n'ha baixat.

Que m'enlluerna la vista
i porta el meu cor cisat.
Oh ramell de gran entesa,
planta de propietat.

Ja tindrà ditxa i ventura
qui seurà al vostre costat.
Podrà dir que seu a l'ombra
d'un arbre ben perficat.

Sa fresca ni sa rosada
no li lleva ufanedat.
Per una estrella perfeta
anit he porfedit.

SAL LLUENT

Jo vaig néixer saliner;
sang de salitre i garrover.
Home honrat i molt feiner,
jo sóc home, home de bé.
Mai m'hagués imaginat
El que la sort em portaria:
un poal ple de forats,
aigua dolça, qui et beuria...
Sal lluent, sal coent.
T'emportares en vagons
la meva sang, la meva empenta,
la meva vida, tot el que som.

Sal lluent, sal coent.
T'emportares en vasons
els meus versos, poesies,
gloses velles i cançons.
Sal gruixuda, sal feixuga,
sal menuda dels camins.
Dins el pit et port dolguda
com la reina, reina de pi.
No vull tornar a recordar
aquell home quan contava
amb els ulls ben entelats
i la seva veu trencada.
Ben reparat pregaré
a Sant Josep que m'empari
i amb peu ferm esperaré
fins que la llum se me'n vagi.
Som formenterer
i port la sal als meus llavis,
a la suor de la pell
i als fogons dels meus avis.
Perquè jo sóc formenterer,
perquè jo sóc saliner.

Verònica Tur Ribes

VISC A FORMENTERA

Visc a una illa tranquil·la
que com totes ses illes la roda la mar,
gent de pell forta i cremada
pes sol i sa terra i que tot mos han dat.

Es nostros costums pagesos
que entranyen històries d'un temps molt llunyà
i aquella vella flaüta
que es so fa plorar.

Visc a Formentera,
allí he nascut jo,
sa terra que en primavera
vénen orenelles, vénen d'emigrar

Visc a Formentera,
allí he nascut jo,
sa terra que en primavera
vénen orenelles, vénen a aniuar.

Visc a una illa tranquil·la
que com totes ses illes la roda la mar,
visc a una caseta blanca
coberta de teula
que amb so temps va aguantant.

Visc a una illa tranquil·la
que com totes ses illes la roda la mar,
gent de pell forta i cremada
pes sol i sa terra i que tot mos han dat.

Es nostros costums pagesos
que entranyen històries d'un temps molt llunyà
i aquella vella flaüta
que es so fa plorar.

Xumeu Joan

PÀGINES ENRERA

Ja fa temps que vaig escriure
La lletra d'una cançó
Que no l'havia cantada
Per no tenir ocasió.

És una historia petita,
Molt menuda, molt senzilla
Parla de la nostra terra,
Parla de la nostra illa.

Que va ser un vuit d'agost
Quan aixó va començar
Quan les tropes catalanes
Lluitaren contra l'islam

I de Mitja Lluna feren
Una gran falç per segar
Terços que aviat serien
Terra de cor català.

Aleshores arribaren
De lluny els nostre majors
Portaven dins el seu puny
les llavors d'una nació.

I amb cada incursió era
Un altre fill que se n'anavan,
I en venir la primavera
Fam era la que arribava.

I en faltar beure i menjar
Caminaven per orgull
Que d'aixó sí que en tenien
No el venien com avui.

Moros i pesta clavarem
El seu fanivet de dol,
I d'aquí tots se n'anaren,
Sense trovar cap consol.

Tota sola, abandonada,
Somiant enmig del mar,
Fins que un dia en Marc Ferrer
Va tornar-la a despertar.

Tres-cents anys han passat ja
D'aquell gloriós momento,
Tres-cents anys de camps llaurats,
Llàgrimes de sal i vent.

Que són pàgines enrere
I no quedaran en blanc
Mentre em quedi un fil de veu
Per poder seguir cantant

I si un dia em falta força
O me'n vaig per no tornar,
Les històries que hem escrit
Mingú les podrà esborrar.

Escoltau-me, germans meus,
Aquesta branca de pi;
La saba que dins hi corre
És la sang del meu país.

Traient fulla els ametllers
En veu baixa us diran
Que la terra que alenau
Compleix avui tres-cents anys.

ABSTRACTA

Sempre em demano per què
En passar sota un arbre
No sé veure el seu fruit
Ni entendre vostra paraula.

I us he de tornar a mirar
Malgrat aquesta foscor
Per buscar dins uns ulls
On he posat tant d'amor.

Tornaré enrere, potser,
I faré el mateix camí,
Que el caminar no em fa por
Si en arribar sé tornar a partir.

Amb l'angoixa davall aixella,
Freda com mà glaçada,
Deixaré sola ma petjada
Com un ull sense parpella.

Adéu, terra heretada,
Pentinada, per un falç,
Esbrunyida per una arada,
Acariciada per un peu descalç.

A la cala duré ma espina
Per buscar-la a la mar
I al seu pit m'acolliré
Quan ma terra no em vulgui escoltar.

CANÇÓ MARINERA

Una cançó marinera
Per a una al·lota vaig fer,
Com una flor en primavera,
Dolça fruita de cirer.

Tenc la barca a una cala,
Una cala marinera,
Que sobre l'arena espera
De l'horitzó sortir el sol.

Et duré a passejar en barca
Sortir a punta de sol
Núvols, dofins i gavines
Tot serà per als dos tot sols.

Amb el foc I la major
Esperam la ratxa bona.
La mirada a l'horitzó,
Partirem de proa enfora.